

Κάτω από συνθήκες οι οποίες ακόμα ερευνώ νται, ένα 20χρονο παιδί αποφάσισε να δώ σει τέρμα στη ζωή του. Ένας όμορφος νέος άνθρωπος, συνεσταλμένος, πήρε μια απόφαση που κανείς δεν μπορεί, πια, να αναιρέσει.

Όπως συμβαίνει με όλες τις αυτοχειρίες, ήταν μια μόνιμη λύση για ένα προσωρινό πρόβλημα.

Αν η απώλειά του, έχει σχέση με το καθεστώς εκφοβισμού που επικρατούσε στη σχολή του, αν όντως υπάρχει υπόσταση στα περί πολιτικής παρέμβασης προκειμένου να καλυφθεί το θέμα, αν τέλος πάντων η ευγενική ψυχή του δεν άντεξε την εσκεμμένη, στοχοποιημένη χυδαιότητα του σήμερα, τον Βαγγέλη δεν τον έχασε μόνον η οικογένεια του. Τον έχασε όλη Ελλάδα.

Και μαζί με αυτόν χάνουμε ότι πιο πολύτιμο έχουμε σαν λαός, σαν τόπος, σαν παράδοση. Έναν ιδιαίτερο συνδυασμό με ετερόκλητα συστατικά όπως συστολή, θάρρος, ντροπή, υπερηφάνεια. Με μια λέξη, ίσως να περιγράφεται ως φιλότιμο που κατά πως μας λένε, η έννοια αυτή δεν βρίσκεται σε άλλη γλώσσα.

Πέρα από το χαμένο παιδί, ήρθε και η αισχρότητα ενός blog, όπου αναρτήθηκαν χυδαίες ύβρεις για τον νεκρό. Τι είδους ανωμαλία να είναι αυτή; Επιλήφθηκε η δίωξη ηλεκτρονικού εγκλήματος για τα περαιτέρω.

Το φορτίο που θα σηκώσουν οι γονείς του, οι δικοί του μέχρι να φύγουν από αυτόν τον κόσμο θα είναι ασήκωτο. Ας αποτελέσει μια αφορμή, ένα ξεκίνημα για να διορθώσουμε τα της κοινωνίας μας. Ας διδάξουμε στα παιδιά την ακριβή έννοια της παλικαριάς. Να προσπαθήσουμε να εξοντώσουμε το θηρίο της βίας. Ας ανταλλάξουμε την επιθετικότητα με την ευγένεια και την μοχθηρία με το χαμόγελο.

Ξέρω, όλα τούτα είναι κουβέντες που αύριο θα ξεχαστούν. Που θα τις ξαναθυμηθούμε με τον επόμενο Βαγγέλη. Καλά θα κάνουμε όμως να τα θυμόμαστε, κάθε μέρα, κάθε στιγμή, ώστε να μην υπάρξει επόμενος Βαγγέλης Γιακουμάκης.

Ας γίνει όμως ένα ξεκίνημα, ας απονεμηθεί Δικαιοσύνη και ας μάθουμε επακριβώς, τι έχει συμβεί σε αυτή τη Σχολή στα Γιάννενα. Διότι αν όλα αυτά δεν γίνουν με το σωστό τρόπο υπάρχει η πιθανότητα, ή μάλλον ο φόβος, να γίνουν με τον λάθος. Κι η κοινωνία θα γίνει μεγαλύτερη ζούγκλα.

υ.γ. ..και κάτι ακόμα για την κριτική που υφίστανται οι Κρητικοί. Χωρίς διάθεση υπεράσπισης, αλλά ακριβούς αποτίμησης, όπως κάθε τόπος έτσι και η Κρήτη, έχει τους καλούς έχει και τους κακούς του. Στην Κρήτη, τα πράγματα συχνά ωθούνται και στα δύο άκρα. Ο Καζαντζάκης, μας έχει περιγράψει από το '46 στο «Βίος και πολιτεία του Αλέξη Ζορμπά» για το πως λιντσάρισαν και έσφαξαν τη Χήρα. Μυθιστορηματικά έστω. Στην σκληρή πραγματικότητα υπάρχουν οι «λεβέντες» που έσπρωξαν τον Βαγγέλη στο θάνατο, υπάρχουν όμως και οι Θεοδωράκηδες, οι Ξυλούρηδες, οι Καζαντζάκηδες, οι Βολονάκηδες, οι Κατράκηδες. Διαλέχτε.